

4 Ιουνίου, 1992

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ZENIOS CLOSURES LIMITED,

Αιτητές,

v.

ΔΗΜΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ (ΑΡ. 2),

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 403/91).

Προσφυγή βάσει του Αρθρου 146 του Συντάγματος — Προθεσμία —
Ενεργέτημα αμφιβολίας — Αμφιβολία, ως προς την ημέρα κατά
την οποία η διοικητική απόφαση γνωστοποιήθηκε στους αιτητές,
λειτουργεί υπέρ των αιτητών.

5

Διοικητικό Δίκαιο — Προθεσμίες, που τάσσονται από τους
διοικητικούς νόμους και κανονισμούς, θεωρούνται ενδεικτικές,
εκτός αν ρητά ορίζεται ότι είναι ανατρεπτικές.

10

Δήμοι — Τέλη Σκυβάλων — Υποχρέωση καταβολής του τέλους,
ανεξάρτητα από την χρήση ή όχι των παρεχομένων υπηρεσιών
καθαριότητας ή σκυβάλων — Το τέλος επιβάλλεται σύμφωνα με
γενικά κριτήρια, όπως έκταση υποστατικών, αριθμός προσώπων
που απασχολούνται σε αυτά κλπ, ύστερα από εκτίμηση και των
δαπανών του Δήμου — Αιτιολογία απόφασης επιβολής τελών
καθαριότητας — Δεν είναι απαραίτητο να είναι λεπτομερειακή.

15

Οι αιτητές, που ήταν ιδιοκτήτες εργοστασίου κατασκευής
πωμάτων, προσέβαλαν με την παρούσα προσφυγή την απόφαση
του καθ' ου η αίτηση Δήμου, με την οποία τους επιβλήθηκε τέλος
καθαριότητας, για το έτος 1990, ύψους £400, πλέον £36 σαν
πρόσθετη επιβάρυνση.

20

Από τον καθ' ου η αίτηση προβλήθηκε προδικαστική ένσταση
ότι η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη, γιατί η ειδοποίηση επιβολής του
τέλους σκυβάλων, είχε κατά τους ισχυρισμούς τους, επιδοθεί σε

25

υπάλληλο της εταιρείας, στις 20/1/90. Οι αιτητές υποστήριξαν πως, τέτοια ειδοποίηση δεν λήφθηκε ποτέ, αλλά, αντίθετα, το μοναδικό έγγραφο που λήφθηκε ήταν η ειδοποίηση ημερ. 15/3/91. Προς υποστήριξη της προσφυγής τους, οι αιτητές ισχυρίστηκαν πως, σύμφωνα με την πρόνοια του Κανονισμού 3 της Κ.Δ.Π. 43/85, ο φορολογούμενος πρέπει να πληρώνει το ετήσιο τέλος καθαριότητας, "όχι πιο αργά από την 30η ημέρα του μήνα Ιουνίου κάθε χρόνου". Επομένως, υποστήριξαν πως το Συμβούλιο είναι υποχρεωμένο να καθορίσει το τέλος πριν από την παραπάνω ημερομηνία, διαφορετικά υπάρχει παράβαση νόμου και κατάχρηση εξουσίας. 5 10

Περαιτέρω, οι αιτητές ισχυρίστηκαν πως, εφόσον δεν χρησιμοποιούσαν τα απορριματοφόρα του Δήμου, δεν είχαν ευθύνη πληρωμής τέλους σκυβάλων, το ποσό του οποίου χαρακτηρίσαν αυθαίρετο, παράνομο ή υπερβολικό. Τέλος ισχυρίστηκαν πως η απόφαση ήταν αντίθετη με το άρθρο 28 του Συντάγματος, ότι λήφθηκε χωρίς προηγούμενη έρευνα και ότι δεν αιτιολογήθηκε. 15 20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Ενόψει των αντιφατικών ισχυρισμών αναφοράς με την γνωστοποίηση επιβολής σκυβάλων, δεν μπορεί να εξαχθεί ασφαλές συμπέρασμα στο επίμαχο θέμα και η αμφιβολία, που δημιουργείται, είναι ορθό να ευεργετηθεί τους αιτητές. Γ' αυτό θεωρώ πως η προσφυγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα. 25
2. Οι προθεσμίες που τάσσονται από διοικητικούς νόμους ή κανονισμούς θεωρούνται κατά κανόνα ενδεικτικές, χαρακτηρη τον οποίο διατηρούν, εφόσον δεν ορίζεται ρητά ότι είναι ανατρεπτικές. 30

Στην προκείμενη περίπτωση ο κανονισμός δεν θέτει χρονικά πλαίσια επιβολής των τελών καθαριότητας. Μπορεί όμως να συναχθεί από την πρόνοια, για το χρόνο πληρωμής, ότι κανονικά επιβάλλεται προ του Ιουνίου κάθε χρόνου. Όμως, μια τέτοια προθεσμία δεν μπορεί παρά να είναι ενδεικτικού χαρακτήρα. Δεν υπάρχει οτιδήποτε στους κανονισμούς που την καθιστά επιτακτική. Άλλωστε η καθυστέρηση δεν παραβιάζει τα δικαιώματα του φορολογουμένου. Αντίθετα, του παρέχεται μεγαλύτερη ευχέρεια για αποπληρωμή τους. 35 40

3. Η υποχρέωση καταβολής τέλους υπάρχει, άσχετα από το χαρακτήρα τους ως ανταποδοτικού, και στην περίπτωση ακόμη που ο υπόχρεος δεν χρησιμοποιεί τις παρεχόμενες υπηρεσίες.
- 5
4. Ο ισχυρισμός περί παραβίασης της αρχής της ισότητας είναι εντελώς ανεδαφικός, δεδομένου ότι τα τέλη επιβλήθηκαν κατά τρόπο αντικειμενικό, σύμφωνα με τα γενικά κριτήρια που αναφέρθηκαν στη μαρτυρία, όπως η έκταση των υποστατικών και ο αριθμός των προσώπων που απασχολούνται σ' αυτά. Περαιτέρω, όπως έχει προκύψει από τη μαρτυρία, οι αρμόδιες δημοτικές υπηρεσίες είχαν υπόψη όλα τα γεγονότα, που περιστοιχίζουν την υπόθεση των αιτητών, πριν τους φορολογήσουν. Έτσι, ούτε η μομφή για έλλειψη έρευνας ούτε η θέση για αυθαίρετη ενέργεια έχει οποιοδήποτε έρεισμα.
- 10
- 15
5. Αναφορικά με το ύψος του επίδικου ποσού, είναι φανερόν ότι οι δημότες φορολογήθηκαν, ύστερα από εκτίμηση των δαπανών του Δήμου, σε συσχέτισμό με τις ανάγκες καθαριότητας του καθενός. Έχουν δε κατατεθεί οι σχετικοί λογαριασμοί, από τους οποίους φαίνεται ότι οι δραστηριότητες καθαριότητας αφήνουν σημαντική ζημιά στο Δήμο. Πρέπει να υπομνησθεί ότι η οροφή του ποσού, που μπορεί να ορισθεί για εργοστάσια, είναι, όπως προβλέπει ο καν. 99(4)(ε), £1,000 και εδώ καθορίστηκε σε £400.
- 20
- 25
6. Η αιτιολογία της απόφασης σε παρόμοιες υποθέσεις δεν είναι απαραίτητο να είναι λεπτομερειακή. Εδώ οι λογαριασμοί που υπήρχαν ικανοποιούν την ανάγκη για αιτιολόγηση.
- 30

35 *Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.*

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

- Kritiotis v. Municipality of Paphos & Others (1986) 3 Α.Α.Δ. 322·*
- 40 *Rainbow Bleaching & Dyeing Co. Ltd v. Αναθεωρητικής Αρχής Αδειών και Άλλης (1990) 3 Α.Α.Δ. 93·*
- Τσικουρής v. Αρχής Λιμένων Κύπρου (1990) 3 Α.Α.Δ. 4417·*
- 45 *Χατζηκυριάκου & Υιοί Ατδ, 5 Α.Α.Σ.Δ. 22·*

Melikian & Co Ltd v. Republic (1983) 3 A.A.Δ. 1324.

Χάλιος v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς (1986) 3 A.A.Δ. 2594.

5

Χατζηδάς v. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) A.A.Δ. 1121.

Τύμβιος Λτδ v. Δημοκρατίας και Άλλου (1991) 4(B) A.A.Δ. 1335.

10

Αποφάσεις Συμβουλίου Επικρατείας 4771, 4172/87.

Κυριακίδης & Υιοί Λτδ v. Λεμεσού (1985) 3 A.A.Δ. 607.

M. J. Lousides & Sons Ltd v. Municipality of Limassol (1988) 3(B) C.L.R. 1017.

15

Γεώργιος Π. Ζαχαριάδης Λτδ v. Δήμου Λεμεσού (1989) 3(Δ) A.A.Δ. 2129.

Απόφαση Συμβουλίου Επικρατείας 2063/86.

20

Προσφυγή.

Προσφυγή κατά της επιβολής, από τον καθ' ου η αίτηση Δήμο, τέλους καθαριότητας ανερχόμενο σε £400.-, πλέον £36.- πρόσθετη επιβάρυνση, στους αιτητές, για το έτος 1990.

25

Β. Ταπακούδης, για τους αιτητές.

30

Γ. Ποταμίτης, για τον/η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι αιτητές έχουν συγκροτηθεί και λειτουργούν υπό καθεστώς μετοχικής εταιρείας περιορισμένης ευθύνης. Είναι δε ιδιοκτήτες εργοστασίου κατασκευής πωμάτων, που βρίσκεται στην εδαφική περιοχή η οποία ελέγχεται από τον καθ' ου η αίτηση Δήμο Λεμεσού (εφεξής ο Δήμος). Για το 1990 τους επιβλήθηκε τέλος καθαριότητας ανερχόμενο σε £400, πλέον £36 σαν πρόσθετη επιβάρυνση. Οι αιτητές θεώρησαν την απόφαση απαράδεκτη και, για τους λόγους που εξέθεσαν στην προσφυγή τους την προσβάλλουν σαν νομικά επιλήψιμη και, σε τελική ανάλυση, άκυρη.

35

40

45

Πρέπει πρώτα να έχουμε υπόψη τα γεγονότα - ή, πιο ορθά, την αντιθετική εκδοχή που παρουσίασε η κάθε πλευρά - τα οποία συνιστούν το πλαίσιο μέσα από το οποίο συζητήθηκε η προδικαστική ενσταση πως η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Είναι η θέση του Δήμου, που υποστηρίχθηκε με μαρτυρία, πως η ειδοποίηση επιβολής του τέλους σκυβάλων επιδόθηκε σε υπάλληλο της εταιρείας, από εντεταλμένο υπάλληλο του Δήμου, στις 20/10/90. Επομένως η προσφυγή, ημερομηνίας 26/4/91, κατατέθηκε έξω από το χρονικό όριο των 75 ημερών που καθορίζει το άρθρο 146.3 του Συντάγματος.

Η αντίπαλη εκδοχή είναι πως δεν λήφθηκε ποτέ τέτοια επιστολή. Ο διευθυντής της εταιρείας είπε ότι το μοναδικό έγγραφο που πήρε ήταν η ειδοποίηση ημερ. 15/3/91, που παραλήφθηκε στις 19/3/91. Τότε είχε περιέλθει σε γνώση των αιτητών η επίδικη πράξη. Το γεγονός επεσήμαναν οι αιτητές με επιστολή, ημερ. 26/3/91, που έστειλε ο δικηγόρος τους απευθείας στον καθ' ου η αίτηση. Παρενθετικά, είναι ο τύπος ειδοποίησης, που χρησιμοποιείται σαν υπόμνηση για την πληρωμή καθυστερημένων τελών και ακολουθεί τη γνωστοποίηση επιβολής τέλους, αντίτυπο της οποίας κατατέθηκε. Αν φυσικά έτσι είχαν τα πράγματα, η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Ο επιδότης του Δήμου επέμεινε ότι έδωσε την κανονική ειδοποίηση στις 24/10/90, όπως δείχνει και η καταχώρηση στο σχετικό βιβλίο που τηρεί. Αντεξεταζόμενος ο μάρτυρας είπε πως δεν ζήτησε από την παραλήπτρια να υπογράψει το βιβλίο του, γιατί αυτό θα σήμαινε καθυστέρηση, ενόψει του μεγάλου αριθμού ειδοποιήσεων που παραδίδει στους επηρεαζόμενους δημότες.

Δεν θα αναφερθώ σε άλλες λεπτομέρειες. Ότι προεκτέθηκε αποτελεί το καταστάλαγμα των μαρτυριών, που επιβεβαιώνει τις αντίθετες θέσεις των μερών. Ενόψει της κατάστασης αυτής δεν μπορεί να εξαχθεί ασφαλές συμπέρασμα στο επίμαχο θέμα. Η αμφιβολία που δημιουργείται είναι ορθή, όπως υπαγορεύει η νομολογία, να ευεργετήσει τους αιτητές. Βλέπε *Kritiotis v. Municipality of Paphos & Others* (1986) 3 Α.Α.Δ. 322, 346, 424/88, *Rainbow Bleaching & Dyeing Co. Ltd. v. Αναθεωρητικής Αρχής Αδειών*, ημερ. 13/1/90 και 297/89, Άκης Τσικουρής

ν. Αρχής Λιμένων Κύπρου ημερ. 18/12/90). Γιαυτό θεωρώ πως η προσφυγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα.

Ένα επιχείρημα στο οποίο προσδόθηκε ιδιαίτερη σημασία από τους αιτητές, για να πετύχουν ακύρωση των 5 τελών, αφορά την αληθινή ερμηνεία του κανονισμού 99(4) των Δημοτικών Κανονισμών Λεμεσού 1968 μέχρι 1985. Η πρόνοια που ενδιαφέρει είναι πως ο φορολογούμενος 10 πρέπει να πληρώνει το ετήσιο τέλος καθαριότητας "όχι πιο αργά από την 30ή ημέρα του μήνα Ιουνίου κάθε χρόνου" (Βλέπε άρθρο 3 της Κ.Δ.Π. 43/85 ημερ. 25/1/85). Ο δικηγόρος τους υπέβαλεν ότι, από το περιεχόμενο του κανονισμού αυτού, προκύπτει πως το δημοτικό συμβούλιο είναι υπόχρεο να καθορίσει το τέλος πριν από 15 την παραπάνω ημερομηνία. Διαφορετικά υπάρχει παράβαση νόμου και κατάχρηση εξουσίας που συνεπάγεται ακυρότητα. Αντιτιθέμενος στη θέση αυτή ο δικηγόρος του Δήμου υποστήριξε ότι, η καθυστέρηση που σημειώθηκε δεν επηρεάζει τη δυνατότητα επιβολής των 20 τελών. Ο λόγος γιαυτό είναι πως δεν υπάρχει αναδρομικότητα στην επιβολή τους, ενέργεια που απαγορεύει ρητά το άρθρο 24.3 του συντάγματος.

Σύμφωνα με την εισήγηση του Δήμου, το τέλος είναι νόμιμο, γιατί καθορίστηκε μέσα στο τρέχον έτος που θα 25 μπορούσε να επιβληθεί. Το ίδιο είχε συμβεί και σε ορισμένες περιπτώσεις που αφορούσαν φορολογία εισοδήματος ή τον επαγγελματικό φόρο. Προς αυτή την κατεύθυνση έγινε αναφορά στις υποθέσεις **X"Κυριάκου & Υιοί Ατδ.** 5 Α.Α.Σ.Δ. 22, 29 και 30, **Melikian & Co. Ltd. v. Republic** (1983) 3 Α.Α.Δ. 1324 και **Χάλιος v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπεριιάς** (1986) 3 Α.Α.Δ. 2594, 2600-2601. Στις υποθέσεις αυτές κρίθηκε ότι δεν είναι αναδρομική η φορολογία που καθορίζεται ετήσια, εφόσον 30 επιβάλλεται οποτεδήποτε στη διάρκεια του χρόνου που ήταν πληρωτέα. 35

Το επιχείρημα των αιτητών είναι αβάσιμο. Κατά γενική αρχή οι προθεσμίες για την άσκηση των αρμοδιοτήτων της διοίκησης είναι ενδεικτικές. Στην Α.Ε. 606 **Ανδρέας Χατζηδάς v. Δημοκρατίας**, ημερ. 19/5/89, υπογραμμίστηκε 40 ότι:

5 "οι προθεσμίες που τάσσονται από διοικητικούς νόμους ή κανονισμούς θεωρούνται κατά κανόνα ενδεικτικές, χαρακτήρα τον οποίο διατηρούν εφόσον δεν ορίζεται ρητά ότι είναι ανατρεπτικές. Η αρχή αυτή ακολουθήθηκε και επεξηγήθηκε στην υπόθεση **Τιγγιρίδης v. Δημοκρατίας** (1987) 3 Α.Α.Δ. 1181."

10 Παραπέμπω περαιτέρω στην απόφαση αρ. 539/90 **Κώστας Τύμβιος v. Δημοκρατίας**, ημερ. 17/4/91.

15 Στην προκείμενη περίπτωση ο κανονισμός δεν θέτει χρονικά πλαίσια επιβολής των τελών καθαριότητας. Μπορεί όμως να συναχθεί, από την πρόνοια για το χρόνο πληρωμής, ότι κανονικά επιβάλλεται προ του Ιουνίου
20 κάθε χρόνου. Όμως, μια τέτοια προθεσμία δεν μπορεί παρά να είναι ενδεικτικού χαρακτήρα. Δεν υπάρχει οτιδήποτε στους κανονισμούς που την καθιστά επιτακτική. Άλλωστε η καθυστέρηση δεν παραβιάζει τα δικαιώματα του φορολογουμένου. Αντίθετα, του
25 παρέχεται μεγαλύτερη ευχέρεια για αποπληρωμή τους. Είναι δε ορθόν, όπως εισηγήθηκε ο κ. Ποταμίτης, ότι δεν υπάρχει αναδρομικότητα στη φορολογία. Πρέπει όμως να λεχθεί, ότι οι αιτητές περιόρισαν το επιχείρημά τους στη διάταξη που προβλέπει προθεσμία πληρωμής μέχρι τέλους
30 Ιουνίου, χωρίς ουσιαστικά να έχουν θίξει αναδρομικότητα. Η γνώμη του δικαστηρίου, αναφορικά με τη φύση της προθεσμίας που προβλέπει ο σχετικός κανονισμός, ενισχύεται απόλυτα από τις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας 4771, 4172/87 πάνω στο ίδιο ακριβώς θέμα

35 "Αι τασσόμεναι προθεσμίαι προς περαίωσιν της διαδικασίας επιβολής των τελών καθαριότητος και αποκομιδής απορριμάτων.....υπέρ των δήμων και κοινοτήτων, είναι ενδεικτικάί, κατά τον ισχύοντα επί διοικητικών προθεσμιών κανόνα, υπό την έννοιαν ότι τυχόν υπέρβασις τούτων, επί εύλογον πάντως χρόνον, δεν επάγεται ακυρότητα των σχετικών αποφάσεων."

40 Προτού συνοψίσω τους υπόλοιπους λόγους της προσφυγής, πρέπει να αναφέρω ότι, στη διάρκεια του 1990, οι αιτητές δεν χρησιμοποίησαν τις υπηρεσίες καθαριότητας του Δήμου, παρόλο που τα

απορριματοφόρα οχήματά του διέρχονταν από εκεί και εξυπηρετούσαν την περιοχή που βρίσκεται το εργοστάσιο. Είναι επίσης παραδεκτόν ότι οι αιτητές διαθέτουν κλίβανο, στον οποίο καταστρέφουν πλείστα των απορριμάτων που δημιουργούν, ή τ' απομακρύνουν με δικά τους μέσα. Γιαυτό οι αιτητές υπέβαλαν πως δεν υπέχουν ευθύνη πληρωμής τέλους σκυβάλων. Και ότι, εν πάση περιπτώσει, το επίδικο ποσό είναι αυθαίρετο, παράνομο ή υπερβολικό. Τέλος, ισχυρίζονται πως η απόφαση λήφθηκε κατά παράβαση του άρθρου 28 του συντάγματος, χωρίς προηγούμενη έρευνα, και ότι δεν αιτιολογήθηκε.

Η αρμοδιότητα δημοτικού συμβουλίου να επιβάλλει τέλος σκυβάλων, που είναι ετήσιο, πηγάζει από το συνδυασμό των άρθρων 84(ζ) και 87(1)(γ) του περί Δήμων Νόμου αρ. 111/85, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 14 (α) του νόμου 25/86. Το δικαστήριο ανέπτυξε πλούσια νομολογία που καλύπτει πολλές πτυχές του θέματος. Εν πρώτοις το τέλος διέπεται από την αρχή της ανταποδοτικότητας. Όπως κρίθηκε με συνέπεια και σταθερότητα, (ακολουθώντας τα ισχύοντα στην Ελλάδα) η υποχρέωση καταβολής τέλους υπάρχει, άσχετα από το χαρακτήρα του ως ανταποδοτικού, και στην περίπτωση ακόμη που ο υπόχρεος δεν χρησιμοποιεί τις παρεχόμενες υπηρεσίες. Οι λόγοι αναφέρονται στα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, σελ. 150 και 152. Βλέπε επίσης *Κυριακίδης & Υιοί Ατδ. v. Δήμου Λεμεσού* (1985) 3 Α.Α.Δ. 607, *Δημητριάδης v. Δήμου Λεμεσού* (1987) 3 Α.Α.Δ. 145 και 134/86 *Λουιζίδης v. Δήμου Λεμεσού* ημερ. 21/5/88 και 924/87 *Ζαχαριάδης v. Δήμου Λεμεσού* ημερ. 25/9/89.

Ο ισχυρισμός για παράβαση της αρχής της ισότητας προβλήθηκε αόριστα, χωρίς καμιά ανάπτυξη. Θα λέγαμε όμως ότι είναι εντελώς ανεδαφικός, δεδομένου ότι τα τέλη επιβλήθηκαν κατά τρόπο αντικειμενικό, σύμφωνα με τα γενικά κριτήρια που αναφέρθηκαν στη μαρτυρία, όπως η έκταση των υποστατικών και ο αριθμός των προσώπων που απασχολούνται σ' αυτά. Περαιτέρω, όπως έχει προκύψει από τη μαρτυρία, οι αρμόδιες δημοτικές υπηρεσίες είχαν υπόψη όλα τα γεγονότα, που περιστοιχίζουν την υπόθεση των αιτητών, πριν τους

φορολογήσουν. Έτσι ούτε η μομφή για έλλειψη έρευνας ούτε η θέση για αυθαίρετη ενέργεια έχει οποιοδήποτε έρεισμα.

- 5 Αναφορικά με το ύψος του επίδικου ποσού, είναι φανερό ότι οι δημότες φορολογήθηκαν, ύστερα από εκτίμηση των δαπανών του Δήμου, σε συσχετισμό με τις ανάγκες καθαριότητας του καθενός. Έχουν δε κατατεθεί οι σχετικοί λογαριασμοί από τους οποίους φαίνεται ότι οι δραστηριότητες καθαριότητας αφήνουν σημαντική ζημιά στο Δήμο. Πρέπει να υπομνησθεί ότι, η οροφή του ποσού που μπορεί να ορισθεί για εργοστάσια είναι, όπως προβλέπει ο καν. 99 (4)(ε), £1,000 και εδώ καθορίστηκε σε £400.

- 15 Η αιτιολογία της απόφασης σε παρόμοιες υποθέσεις δεν είναι απαραίτητο να είναι λεπτομερειακή. (βλέπε σχετικές παρατηρήσεις στη *Λουιζίδα και Ζαχαριάδη*, ανωτέρω). Εδώ οι λογαριασμοί που υπήρχαν ικανοποιούν την ανάγκη για αιτιολόγηση. Τη θέση αυτή υποστηρίζει πλήρως η άποψη του Συμβουλίου της Επικρατείας στην υπόθεση 2063/86

- 25 "αιτιολογημένη απόφασις που συνοδεύεται από έγγραφο, όπου παρατίθενται λεπτομερώς τα αναφερόμενα εις τα έξοδα και τα έσοδα της υπηρεσίας καθαριότητας του Δήμου στοιχεία."

- 30 Καταλήγω πως κανένας από τους προβληθέντες λόγους ακύρωσης δεν έχει θεμελιωθεί. Η επίδικη απόφαση ήταν εύλογα επιτρεπτή και επικυρώνεται. Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος των αιτητών.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.